

متن پرسش

سلام: استاد عزیز خواهش می‌کنم بصورت واضح این حقیر را راهنمایی بفرمایید. فرق دعا با تلقین چیست؟ اصلا آیا فرقی هم بینشان هست یا دعا همان تلقین است؟ چون شرایط اثر گذاری دعا با تلقین یکی است. مثلا در تلقین باید اعتقاد به اثر باشد و دوم اینکه باید چندین بار تکرار شود و در دعا هم حتی در روایات همچین شرایطی داریم که دعا را با اعتقاد به اجابت بخوانید یا اینکه مثلا داریم که در دعای خود اصرار و الحاح داشته باشید. (که همان تکرار کردن منظور است). خب این که شد همان شروط تلقین. در این صورت فرق دعا با تلقین چه می‌شود؟ شما در نظر بگیرید که شخصی که نعوذ بالله اصلا خدا را قبول ندارد و مادی گراست می‌تواند با تلقین کردن به خود، در ساعت مشخصی از شب بیدار شود. مثلا تلقین کند که ساعت ۴ صبح بیدار بشود و واقعا هم اینطور می‌شود اگر شرایط تلقین را رعایت کرده باشد. حال یک شخص مسلمان و مومن و خداپرست هم برای اینکه بیدار شود آیه ی آخر سوره کهف را می‌خواند با اعتقاد کامل و توجه و... و این شخص نیز بیدار می‌شود. در هر دو حالت شخص بیدار می‌شود ولی در حالت اول شخص کاری به خدا ندارد و خود به خود تلقین می‌کند و به مقصود می‌رسد ولی در حالت دوم شخص به مقصد می‌رسد ولی بصورت دعا و ارتباط با خدا. حالا فرق شان چیست را شما استاد عزیز بگویید. متشکرم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: انسان متدین در ابتدا مبنای عقلی عمل خود را شکل داده است و متوجهی حضور خدای رحمان می‌باشد. خدایی که رحمت او بی‌کران است و در این رابطه و با نظر به رحمت خداوند دست به دعا برمی‌دارد. در حالی که در تلقین، چنین زیربنایی در میان نیست مگر در آن حدّ که انسان خودش خود را شارژ می‌کند و در این رابطه انسان، از مرز توانایی‌های خود خارج نمی‌شود.
موفق باشید